

KÖZHIR

1981.11.24 A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XII félv. 3. szám.

VISSZHANG

VISSZHANG

VISSZHANG

Először is hadd kezdjem azzal, hogy újságban leközölt cikkek nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét. Ez azt jelenti, hogy ha egy cikk az egyéb kívánalmaknak megfelel, leközölhető, függetlenül a fő- vagy felelősszerkesztő álláspontjától a cikkben érintett témát illetően. Ezt csak azért írom, mert elég heves reagálás volt tapasztalható a "Kint a farkas, bent az ... egyetemista" című íromány megjelenése után, s sokan úgy vélték, hogy ez "...nem egy speciális egyéni vélemény..."

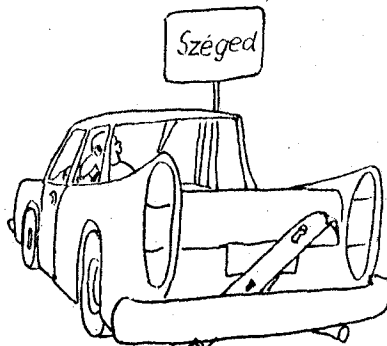
Épp ezért, hogy elhatároljam magam, s jópár szerkesztőtársam, vitába szállok Dorozsmai Károllyal. Sajnos a cikk jónéhány helyen logikátlan, tárgyi tévedésekkel tüzdelte, nem tárgyilagos, azaz érzelmeiktől vezérelt mindenki, s úgy általában az emberekkel szemben. Ezt meg is fogom indokolni. Egy szerűen /most töröljük ki azt a szót, hogy egyetemista/ arról szól, hogy senki sem szeret kétkezi munkát végezni, s ezért inkább választja a kényelmes életet, tanul. Ha ez nem sikerül, akkor "kivülmaradott", "peches", "alacsonyabbrendű", "butább", stb.

Azzal teljesen egyetértetek, hogy a kétkezi munkát le kell nézni. De ez nem olyan egyszerű, s nem lehet azt mondani, hogy akkor én "egy elkülönült, sznob", értelmiségi vagyok. Én úgy érzem, hogy ennek nagyon sok szerepe volt, és van az emberi fejlődésben. Mert ha nincs, aki egy nehéz kétkezi munkát elvégezzen, akkor kitalálunk rá egy jó gépet, s máris van, ami dolgozzon. Hol tartanánk most, ha olyan emberekkel lennénk körülveve, mint a cikk írója, aki csupán melldőngetéssel, és buta trógerolással akar

egy osztály nélküli társadalmat felépíteni. Lehet, hogy ez menne, de akkor úgy hívnák ezt, hogy ösközöség!

Az pedig, hogy a szellemi munka nem munka, örültség. Kíváncsi lennék, hogy igen tisztelt kollégám hogyan nézett ki matematika, szigorlata után egy-két órával. Nem érzett elég erős zsibbadást testének minden porcikájában? Nincs-e olyan rokona, aki valamilyen igazi szellemi munkát végez, s már évek óta nincs egy nyugodt éjszakája? Vagy hogyan tanul, ha ez neki nem munka, milyen eredménnyel. Mert akkor legalább 4,5-5 körüli átlagnak lazán meg kellene lennie.

Utaltam egy tárgyi tévedésre is. Ha Dorozsmai Károly látta volna, vagy olvasta volna a Szakszervezetek XXIV. Kongresszusán Kádár János elvtárs elhangzott beszédét,

Végre lemaradt az illető, aki Pést óta követett..."

Uti

akkor valószínű nem írta volna, hogy az értelmiség nagyon megfi-zetett réteg Magyarországon. Sajnos elég súlyos probléma, hogy nálunk nem becsüljük kellően értelmiségi dolgozóinkat. Kevés támogatást kapnak még letelepedésükhöz, a "kiesett" 5 év kiesett jövedelme kevésbé pótlódik a viszonylag gyorsabban növekvő keresettel.

Az nem derül ki a cikkből, hogy ha valaki /egyetemista/ a kétkezi munkát lenézi, akkor abból következik-e az, hogy el is kerüli. Nagyon sok végzős emberrel találkoztam már, s nekem az a tapasztalatom, hogy égtek a munkavágytól. De ne csak a végzetteket vegyük. Nézzük, hogy hány, meg hány gimnazista dolgozik nyaranta, vagy ha éppen ideje van. Nálunk annak idején nagy szó volt, ha kaptunk 15-16 évesen munkát. Szívesen dolgoztunk, nem is gondolkozva azon, hogy kétkezi munka-e, vagy szellemi.

Ami még roppant szembeötlő, hogy t. kollégám valószínű szakközépiskolába járt, hiszen úgy vélekedik a gimnáziumban végzett, s csak vonalzó emelgetésre alkalmas nebulóról, hogy az képtelen elsajátítani azt a gyakorlati tapasztalatot, amit egy szakközépben végzett emberke 1-2 év alatt megtett. Hát nem képes-e az az emberke, aki itt végez, ésszel és egy piciny munkakedvvel mindezt elsajátítani?

Az, hogy a szerkesztőségünk nem értett egyet ezzel az alapjában véve igen irreális alapon álló cikkel, nem jelenti azt, hogy ezek után tartózkodni fogunk ilyen és ehhez hasonló cikkek közlésétől. Sőt. Szeretnénk, ha egy-egy ilyen cikk vitaindító lenne.

Illés Gábor

VISSZHANG VISSZHANG VISSZHANG VISSZHANG VISSZHANG

Enyhén szólva megdöbbenett a "Kint a farkas? Bent az ... egyetemista" című cikk, mely múlt heti számunkban jelent meg. De nem voltam egyedül - a szerkesztőség szinte egyszerre hördült fel az írás olvasásakor.

Az alaphelyzetben két kezdő mérnök szerepel. Egyikük gimnáziumban, másikuk szakközépiskolában végzett egyetemi évei előtt. Ezek után lássuk Dorozsmai Károly fejtegetéseit: "Első alanyunk a kérkezi, /szak/ munkával legfeljebb az egyetem kötelező termelési gyakorlatain találkozott. Ott azonban úgy vették: egyetemista, akinek később fizikai munkát úgysem kell végeznie, jobb tehát, ha azelőtt az egy hónap alatt nincs láb alatt. Mindazokkal a munkákkal kapcsolatban, amelyet irányítania, összefognia, megszervezni /ne adj' Isten. értékelnie/ kell, legfeljebb elképzelései vannak. Másik kezdő mérnökünk azelőtt maga is végezte azt, amit ezután irányítania kell. Kézenfekvő, hogy kettejük munkája közül melyik lesz a hatékonyabb, zökkenőmentesebb, és melyikük kapja meg hamarabb a "tudálékos, nagyokos" jelzöt, melyikük találja meg nehezebben a helyét." Először is durva általánosításnak tartom a végkövetkeztetést. Másodszor: láttam már olyan szakközépiskolai érettségivel rendelkező hallgatót, aki kb. olyan hűlyén állt neki a munkának, mint én, a kis gimnáziumi "papírommal". /Arról nem is beszélve, hogy tankörünkben a legkomolyabb "szakmai" munkát éppen egyik "humán" műveltségű társam végzi/. Bár én is fontosnak tartom, hogy egy vezető - lehetőleg magas fokon - ismerje az általa irányított "kérkezi" munkát, nem hanyagolható el azonban ez emberekkel való bánásmóddhoz való készség sem. Ezért számomra nem annyira "kézenfekvő" a fenti következtetés.

De olvassuk tovább a cikket: "Mindez persze elméleti fejtegetés - sokunk számára, akiket a jobbik esetben is évek választanak el a misztikus diplomától, eléggé egzakt dolog". Lehet, hogy az én felfogóképességemben van a hiba, de ezt a mondatot 5 napi kemény gondolkodás után sem értem. Ugyanis a cikkíró által elképzelt szituáció minden részletében általános /"vegyünk két minden tekintetben átlagos... hallgatót"/. Hát akkor mitől egzakt az az "elméleti fejtegetés"?

Nézzük tovább: "...gyakran panaszkodunk a kezdő mérnöki fizetés pitiáner volta miatt, azt azonban eddig még soha nem hallottam, hogy valaki e siránok ellenpontjaként említette volna a fizikai és a szellemi munkabérének a dolgozó életkorával párhuzamos fölfutásában tapasztalt különbségeket, vagy a kétféle munka egyéni ráfordításbeli különbségét." A mondat első részében van némi igazság, bár még így sem vagyok megbecsülés egyensúlyban van. Az aláhúzott rész viszont arra vall, hogy a szerző nincs tisztában a mérnöki munka iránti elvárásokkal. Remélem nem "arisztokratikus" az a véleményem, hogy egy fizikai dolgozó könnyebben hagyja munkahelyén az ottani gondokat.

Dorozsmai Károly -idézve Mark Twaint - így ír: "... a szellemi munkát túlzás munkának nevezni, hisz többnyire a művelője kedvéleli benne, a bérezése mégis magasabb /ez megint nem ilyen biztos - Cs.Gy./, mint a kétkezi munka, amelyben pedig/leszámítva a kevés kivételt/ egyszerűen képtelenség érdekeset látni. Ebben lehet túlzás, elfogadom, a lényege azonban igaz." Nos, szerintem a lényege sem igaz! És nagyon sajnálom azokat, akik akár milyen munkakörben dolgozva nem tartják érdekesnek azt, amit csinálnak /annak ellenére, hogy véleményem szerint ma már van lehetőség a jó pályaválasztásra, bár ez nem mindig érvényesül. A munkában kedvüket nem lelők sokszor a nagyobb pénz, vagy más, sokszor szubjektív tényezők miatt kényserülnek erre/.

Milyen lehangolt a szerző azon véleménye, miszerint: "Egyelőre ott tartunk, hogy az egyetemisták, a holnap vezetői butának, valamiféle alsóbbrendű embernek tekintik azt, aki dolgozik." Ezzel a cikk írója saját magát helyesbíti, hiszen előbb még ezt mondja a fenti gondolkodásmódról: "sokunkban ott van kimondva, vagy kimondatlanul". No, most akkor melyiket tartja maga a szerző igaznak? Én az utóbbit semmi esetre sem.

És - összegezve a cikket - nem tartom valószínűnek azt, hogy egy józan "átlagos" egyetemista úgy járjon, mint Shaw Warrennéjének /mert hogy dupla v-vel kell írni/ lánya: nem tartja "elfogadhatatlannak.... szülei, ismerősei kétkezi munkáját. És - remélem, nem túlzott az optimizmusom - hogy nem "... kovácsozunk magunk köré néven nem nevezett osztálykorlátokat"!

Cserkúti György

HANG HANG HANG HANG HANG HANG HANG

SZERINTEM ÚJJÁSZÜLETÉS

Cikkem témája - bár a címből nem biztos, hogy látszik - az Ösztöndíj-szavazás.

Elsősorban szeretnék egy pár szót írni ennek „szuper” új formájáról.

A múlt félévben bizonyára ti is tapasztaltátok, hogy teljesen értelmét veszítette az egész szavazás, mivel a rendelkezésre álló pénz mennyisége akkora volt, hogy akár mindenkinek lehetett maximumot adni. Ezáltal lehetetlenné vált a differenciálás. Nyilvánvalóvá vált az, hogy valamit tenni kell azért, hogy újra érvényt szerezzünk azoknak az elveknek, amelyek szerint az Ösztöndíj célja, hogy olyan emberek kerüljenek ki az egyetemünkről, akik a szakmájukban megállják a helyüket, és aktívan részt vesznek társadalmunk életében. Ennek érdekében az Ösztöndíjkeretet két részre kellett felosztani. A nagyobbik rész arra szolgál, hogy a tanköri szavazás alapján eloszszuk. A másik rész pedig arra, hogy egy pár olyan társunk esetében, akiknek a tankör megítélte a maximumot, még plusz pénzt /egy félévben 250Ft illetve 500Ft/ lehessen adni. A tankör szavazza meg ezt is. Ennek kifizetése április 4.-e körül történik.

Itt szeretnék reagálni a múlt heti cikk egy megjegyzésére, amely ezen plusz pénzek odaítélésének módját sérelmezi, és véleménye szerint indokolatlan aránytalanságokra hívja föl a figyelmet. Először is, ezt a pénzt azért kapják azok, akik már úgyis maximumot kaptak, és nem azok akiknek a tankör még a maximumot sem adta meg, mert ezzel nem a kiegyenlítődést /lásd múlt félév/, hanem további differenciálódást szeretnénk elősegíteni. Az említett aránytalanságok pedig azért nem alakulhatnak ki, mert a maximumot kapottakból csak pár ember esetén van lehetőség ilyen plusz pénzt fizetni.

Mona

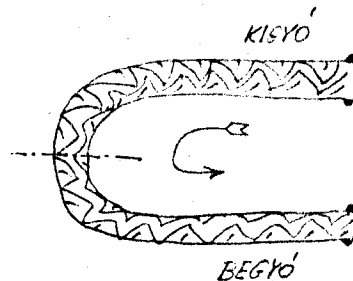
Téves az a megállapítása is Ódor János cikkének, mely szerint ez a módszer csak nálunk lett kipróbálva. Ez az egész egyetemre érvényes utasítás, és tudomásom szerint az egész egyetemen ezt hajtották végre.

Ha már itt tartok, folytatom a múlt heti írással kapcsolatos megjegyzéseimet. Szeropel egy olyan mondat, hogy „Ha valaki a tanulmányi munkát keresi nem téved, olyan nincs, azaz nemminősítő tényező.” Hát attól félek, itt alapvető tévedés van. Ugyanis az adható Ösztöndíj megítélésénél négy szempont van. Első a tanulmányi átlag. Ez teszi ki az adható Ösztöndíj 50%-át. A fennmaradó 50% odaítélésén három szempont osztozik /erre szavazunk/: szakmai munka, társadalmi tevékenység, emberi magatartás. A szakmai munka fogalmába a TDK, KK és egyéb szakirányú tevékenység tartozik. Ezt a szempontot szintén a tanulmányi tevékenység fogalmába sorolhatjuk. Így a tanulmányi tevékenység aránya az Ösztöndíj odaítélésében kb. 66%. Azt hiszem, ezt az arányt azért már nem lehet elhanyagolni.

Volt a cikkben egy idézet a tankör érdekvédelmisünktől: „Nem érdemes tanulni, inkább a népszerűségekre kell törekedni.” Ezen a szavazáson én is ott voltam, de semmi ilyen kijelentést nem hallottam. Azért, biztos ami biztos, megkérdeztem az érdekvédelmisünket. Ilyen bejelentésről ő sem tud /tévedés, vagy hatásvadászat?/.

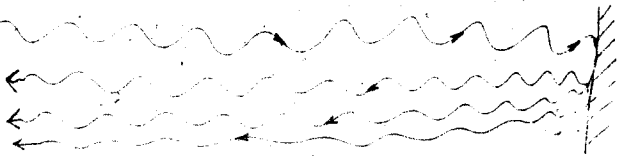
Ennyit az új rendeletről és az általános elvekről. Volt azonban egy másik újítás is ezen a szavazáson, amely csak a 383. tankört érintette. Ezt is ismertetem egy példán keresztül. Vegyünk egy olyan tankört, ahol 20 hallgató jogosult Ösztöndíjra. A pontozást szintén a három szempont /Sz, TM, M/ alapján végezzük el, de nem 0-10-ig pontozva, hanem úgy, hogy mindhárom szempont szerint sorbaállítjuk a tankör minden tagját. Az első öt és az utolsó öt között nem lehet holtverseny, a középső mezőnyben ket-tős holtverseny lehet, de ha valaki két társát értékeli a hetedik helyre, akkor a nyolcadik helyet nem adhatja ki. Az lesz az első, akinek az összesítés után a legkevesebb pontja van. Erre az újításra azért volt szükaég, mert az elmúlt évek tapasztalata az, hogy nagyon sok tankörben /a „0-10 pontig” rendszerben/ a tankör fele maximális pontot kap, és a legkevesebb is csak 24-et, /3x8-at/. Így aztán a differenciált elosztás nagyon nehéz. Az új módszer ezt kiküszöböli. Hogy miért a 383. -as tankörben zajlott le a kísérlet? Ennek több oka van, 1. ez a tankör meglehetősen könnyen reagál az újdonságokra, 2. én is ebbe a tankörbe /kari érdekvédelmis/ járok, és így az eredmény felmérése könnyebb, pontosabb.

(folyt. a 4. old.)

Uti

ODA
→
HAJG
←
VISSZA

(folyt. a 3. oldalról)

Most térjünk vissza ismét a múlt-heti cikkekre. Az egész írásban több megállapításból kimaradt annak jelzése, hogy az a cikkíró személyes véleménye. Például: Egyes lapokon „30-50 pont közötti pontszámok szerepeltek azok nevinél, akik igazán megérdemelték volna az alacsony pontszámot.” Ez tipikusan olyan mondat, amelyben szerepelnie kellene annak a két szónak, hogy „véleményem szerint.” Továbbá nem tapasztaltam azt, hogy a közhangulat rossznak tartotta volna az új módszert. Több beszélgetést folytattam tankórtársaimmal a szavazás után, és úgy tudnám ezeket a véleményeket összefoglalni, hogy ez a rendszer sem tökéletes, de a réginél jobb. Miért csak a szavazás előtt rövid idővel dönt el, hogy ezt fogjuk alkalmazni? Mert tisztában voltunk azzal, hogy olyan emberek szemében, akiknek nincs egy óra idejük arra, hogy felelősségteljes véleményt nyilvánítsanak társaikról, nem fogják kedvezően fogadni ezt az újítást. De végül arra az álláspontra jutottunk, hogy 1-2 felelőtlen társunk miatt nem szabad elvetnünk azt az ötletet, amely talán jobb a réginél. Én személy szerint úgy érzem, hogy sikerült egy lépést tennünk előre.

Szabó Imre
kari érdekvédelmi
felelős

Tudom, sokan ragadtak tollat Ódor János Bukás vagy újjászületés c. cikke kapcsán. Így hát csak egy megjegyzésre szorítkozom. Ami a tárgyi tévedéseket illeti, azt hiszen, azokra megfelelnek az illetékesek. Ami pedig a személyeskedést, illeti, arra nem felel meg a sajtó.

HABA

Kinek mi az igazságtalan?

Ódor János múlt-heti cikkéhez lenne néhány hozzáfűznivalóm, mert néhány esetben nem tetszett szemléletmódja.

Azt írja, hogy kiértékeléskor találtak néhány lapot, amelynek realitása megkérdőjelezhető, illetve az egész szavazás realitása nem változott. Ez igaz. Ez viszont nem a szavazás rendszerén, hanem a szavazás-végrehajtókon múlik, akiknek realitásérzékét neveltetésük, jelenlegi /mindenkori/ környezetük és helyzetük megszabja.

Más. Baj az, hogy túl bonyolult az új rendszer, sok időt vesz igénybe. Az ösztöndíj-szavazásokra két órát biztosít az egyetem, úgy hallottam, hogy ezt senki nem lépte túl. Közvetlenül ezek után a következő olvasható:

„Húsz név mögött álló dolgokat a rendelkezésre álló rövid idő alatt felmérni lehetetlen.”

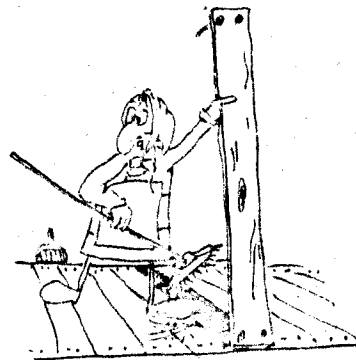
Az az igazság, hogy a véleményt a szavazáskor már csak pontosítani és látni kell, nem ott kell kialakítani. Azt az ellentmondást már nem is bonyolítgatom alaposabban, hogy a rendelkezésre álló idő rövid, és az a baj vele, hogy így is „minimum háromszorosa a réginek”. Akkor most hosszú vagy rövid?

Az eddigiek eltörpülnek emellett a nézettorzulás mellett, ami a „nem indokolt aránytalanságok” címszó köré csoportosítható. Az tény, hogy mindenkinek szüksége van a pénzre. De az is tény, hogy az egyetem adott pénzügyi lehetőségeikkel rendelkezik, ráadásul még a népgazdaság-érdekeltség is figyelembe kell vennie. E három meghatározó alakítja, alakította ki azt, hogy adnak tanulmányi ösztöndíjat, azt, hogy ez - sajnos - nem elég, s azt is, hogy az ösztöndíjat a mutatott teljesítmények arányában, DIFFERENCIÁLTAN osztják fel. Ez utóbbit is - helyesen - támogatja a KISZ. Ráadásul az alapvető differenciálás /től-ig határ / az alaptevékenység alapján /tanulmányi eredmény/ történik.

Az lenne az indokolatlan, hogy a - nem csak - tanulmányilag kiemelkedők jóval többet kapjanak, mint azok, akik kevesebbet teljesítettek? Nem hiszem. Ódor János szemlélete viszont az, amelyik erősíti a „szürke középszer” és fedi el az értékeset, a jobbat, és ezzel együtt felemeli a rosszat, az értéktelent. Ezt nem tudom elfogadni. Azt a munkát viszont, amit a szülők és a hallgatók vállalnak a többert - tisztelem. Sőt azt is elismerem, hogy az ösztöndíj kevés. De ha fel is emelik valamikor, akkor sem lehet, szabad lemondani a differenciálásról.

Végezetül annyit javasolnék Ódor Jánosnak, hogy mivel úgyis jól ismeri már ezt a területet, a pusztán kritizálás után segíthetne ötletekkel, elgondolásokkal még jobbra tenni a ösztöndíj-szavazás rendszerét. Biztos vagyok benne, hogy az érdekvédelmisek nem utasítják majd el.

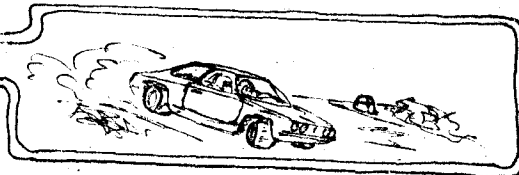
- sz. -

- Miért nincs itt szőnyeg?!

U.L.

KÖZHIR

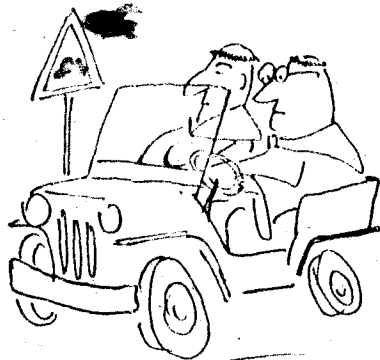
Január 24 -e és 30 -a között újra megrendezték, ezúttal 49 -ed-szer, a híres MONTE CARLO RALLYE-t, amely egyben a vezetők és az autógyárak számára kiírt világbajnoki versenysorozat nyitófutama is volt. A főli pangás után ezzel a versenyenyl szinte fejest ugrunk az autóversenyek foratagába. Ezen a versenyen már a részvétel is rangot jelent, a győztesek nevét, pedig megismeri a világ. Így vált világhírűvé a 79-es győztes a francia Nicolas, akiről előzőleg alig hallottunk. A jó rajt sokat számít. Ezen a véleményen volt a tavalyi győztes Walter Röhrl, aki a „Monte” győzelem után a rallye világbajnoki címet is megszerezte. Persze a győzelmet nem adják ingyen. A gyári versenyzők már hetekkel a rajt előtt rengeteg benzint, gumit, és sokszor egész autókat felemészto edzésekkel készülnek a versenyre. Ezt csak a nagy gyárak versenyzői engedhetik meg maguknak.

Az idei versenyt különösen nagy izgalom és várakozás előzte meg. Csak találgatni lehetett, hogy mit hoz a „versenyautó generációk”, harca. Megmarad-e továbbra is a Lancia, FIAT, Porsche hegemonia, vagy át kell, hogy adják a stafétabotot. Az elmúlt évek győzelmi listáinak viszonylagos egyhangúsága után, nem ártana egy kis változtatosság. A trónkövetelők között említeném elsőorban az AUDI Quattro-t. Ez a gép a jövő ígérete. Jelenleg a legjobb rallye autónak tartják. Teljesítménye 310 LE turbófeltöltővel. Hasonló berendezéssel dicsekedhet a Renault 5 is, amely mint később kiderült joggal számított a nagy esélyesek közé. Szintén az új generáció tagja a Talbot Lotus és az Opel Ascona 400-as is. Ezek a gépek az elmúlt évben már sikeresen bemutatkoztak. A jelenlegi rallye mezőny góliátjának számító Mercedes 500-as bevetésére sajnos nem került sor. Az erőmű kormányát a világbajnok Röhrl forgatta volna. A gyár meglepetés-szerűen jelentette be távolmaradását a rallye versenyekről. A ver-

MONTE CARLO RALLYE

senyzők névsorát áttekintve szinte mindenkit megtalálunk, aki számít ebben a sportban.

A verseny bevezető „legkönnyebb” szakasza a csillagtúra volt. Európa 9 városából indult a mezőny, hogy az első rosta után Monte Carloban összegyűlve, 5 napos hatalmas küzdelemben döntse el a helyezések sorsát. A verseny 3 szakaszból állt, melyeket hosszabb-rövidebb pihenőkkel szakítottak meg. A verseny elején a már veteránnak számító Mikkola vezetete a mezőnyt AUDI Quattroval. Az exvilágbajnok finn nyolcadszor indult el a Monte Carlo-n. Hatalmas tempót diktált, amivel a többiek nem is tudtak lépést tartani. Az első szakasz után majdnem 6 perc előnyre tett szert. Ez a nagy előny ragyogó gumijainak is köszönhető. A nagy úr másik oldalán összegyűlt üldözőbojt a Thérier/Vidal páros Porsche-val vo-

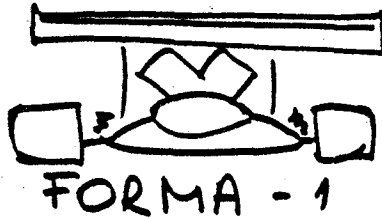

zette, majd közvetlenül utána a Renault turbók következtek, a Talbot Lotusokat és Opeleket megelőzve. A második szakasz elején Mikkola hibázott. A nagy rallye csillagok specialitása a ballabas fékezés. Jobbal a gázt adagolják. Egy ilyen manőver közben pillanatnyi kihagyás is elég volt ahhoz, hogy az AUDI hátulja nekicsapódjon egy kőfalnak. Mikkola 3 keréken bicegett be a gyorsasági szakasz céljába. Villámkezü szerelői sem tudták megmenteni attól, hogy súlyos perceket „spájzolja”. Visszaesett a 9. helyre. Később sorozatos hibák miatt kénytelen volt feladni a számára biztatóan indult versenyt. A nagy esélyes kiesett. Úgy tűnt, hogy az örökölt vezető helyet biztosan tartja a Thérier/Vidal páros. Porschejukkal sikeresen verték vissza az új generációt, amíg mint annyi más versenyzőt, őket is a hó és a jég tréfálta meg. Egy kőfalban fejezték be a versenyt. Ekkor a Renault 5 Turbo-val versenyző Jean Ragnotti/Jean-Marie Andrie állt az élre, és végig megtartotta vezető helyét. Ragnotti hetedszer indult ezen a versenyen. A Renault 5 Turbo eddigi legnagyobb sikerét aratta. A sokszoros Monte Carlo győztes Renault Alpine hagyományait folytatva, ez a győzelem újabb Renault sorozat kezdetét jelentheti. A második helyre futott be az egyre keményebben autózó Fréguelin/Todt páros Talbot Lotus /260 LE/ kocsi-val. Az Opel színeit képviselte a harmadik Kleint/Wanger és a negyedik Kulläng/Bergland duó. Taivonen Gallogherrel az oldalán az 5. helyre ezárguldott egy Talbot Lotus fedélzetén. A nagy „Monte” specialista Darniche sorozatos balszerencse után küzdötte fel magát a 6. helyre. Ez volt a 6. Monte Carlo Rallye-ja. Az ő Lanciaja nyitotta meg a trónról leszorított gépek sorát. A további sorrend:

7. Alan-Kivimäki FIAT 131 ABARTH
8. Waldegaard-Thorzelius FORD ESCORT RS.
9. Almeras-Tilber PORSCHE 911
10. Coppier-Laloz RENAULT 5 TURBO

Waldegaard eddig kétszer nyerte meg a Monte Carlo Rallye-t, jelenleg a Toyota gyár versenyzője, de mivel a gyár nem indította autót ezen a versenyen, ezért egy „maszek” Ford Escort RS-en állt rajthoz. Az első 10 közé még egy Renault-nak sikerült beverekednie magát. Érdekeség, hogy hosszú évekre visszamenően látszik, hogy ezt a versenyt far vagy középmotoros, hátsókerék-meghajtású autókkal nyerték. Kivételesen a 80-as év, amikor Röhrl FIAT 131 ABART-tal, egy hagyományos építésű autóval nyert. Úgy tűnik, a többnyire máteres hófalak között kanyargó „bobbpályán” a farnak utóknak van előnye. Ezen a versenyen különös jelentősége volt a gumiknak. Percekig lehetett nyerni egy jól kiválasztott méretű és mintájú gumikkal. A havas, jéges úton nem sokat számít a 200 és 300 LE közötti különbség. A versenyzők többnyire két féle gumit használtak. Pirellit, Michelin. Egybehangzó vélemények alapján a pálmát mégis a Kléber vitte el, de csak az erkölcsei győzelem jutott neki. Mikkola a gyorsaságik talajától függően 7 féle mintázatú és méretű gumit használt. Kicséssel a Kléber is elvesztette győzelmi reményeit. Hiszen ő volt az egyetlen versenyző, aki ezt a márkát használta. A gumi-háború valódi győztese a Michelin cég lett. Az első 10 versenyző közül 8 a franciák gumijával ment. Akik a Pirellire esküdtek, ezúttal kicsit melléfogtak. Csak Dar-niche és Waldegaard tudta eredményesen korrigálni a gumik hiányosságait. Nekik sikerült a legjobb 10 közé kerülni.

Az erőművek csatája mellett érdemes figyelemmel kísérni a szerényebb képességű kisautók teljesítményét is. A verseny egyik érdekessége, és szenzációja volt a japán Daihatsu Charade-k ragyogó helytállása. A népes mezőnyben ezek a mindössze 993 cm³-es 75 LE-es versenyautók a 28. illetve a 33. helyet szerezték meg, ezzel is bizonyítva megbízhatóságukat. Elért helyezéseiket akkor érthetjük igazán, ha tudjuk, hogy a 29. befutó egy 300 LE-s Porsche Turbo „meseautó” volt. Akádnak még meglepetések. A 49. Monte Carlo Rallye a hagyományokhoz híven ragyogó, izgalmas, kemény csatát jelentett.

Újra beindult az autósport csúcsának számító hatalmas cirkusz a Forma-1. Tavaly év végén sokan megkongatták a vészharangot. Úgy tűnt, nem születik megegyezés a FOCA /a Versenyautó Konstruktőrök Szervezete/ és a FISA /a Nemzetközi Autósport Szövetség/ között, s két részre szakadt a Forma-1. Végül kompromisszum született. Nem írtak ki külön világbajnokságot, de mindkét szervezet rendezhet saját versenyeket. Továbbra is egy világbajnokság lesz, az, aki a közös versenyeken a legtöbb VB pontot gyűjti össze.

Az első versenyre a dél-afrikai Kyalamiban került sor február hetedikén. Ez a futam még nem volt része a VB futamok sorozatának. Csak a FOCA-ba tömörült istállók indították el versenyzőiket. Minden autót V8-as Ford Cosworth motorral és Good Year gumihengerekkel szerelték föl. A versenyautók között csökkent a különbség, így nagyobb szerepet kapott a vezetési tudás. Ez az eredményekben is tükröződött. A tréning alapján az első rajtkockában a brazil Piquet indulhatott.

Piquet a 80-as év legnagyobb meglepetése volt világbajnoki 2. helyezéssel.

A 2. hely Reutemannnak jutott. Sorrendben őt Jones, Rosberg, De Angelis, Patrese, majd a mezőny többi tagja követte, amelyben eddig ismeretlen új versenyzőket is fellelhetünk.

Érdekeség, hogy az első női F-1-es versenyző, Andrea De Cataris személyében helyet kapott egy Mc Laren volánja mögött. A verseny kétharmad részében a középmezőnyben száguldott, amíg egy fordulóban ki nem csúszott a pályáról. Hasonló sorsra jutott a világbajnok Jones is, de neki a 2. helytől kellett búcsúznia. A tréning még száraz pályán zajlott le, de a verseny előtt eleredt az eső. A futam közben újra száradni kezdett a pálya. Ezt nem szeretik a versenyzők. Megkezdődött a taktikázás. Nem

mindegy, hogy ki mikor cserél gumit, és cserél-e egyáltalán. Az új gumik nyújtotta előnnyel elvesztett fél perc behozható-e? Ezt a versenyzőknek kell eldönteni. A 77 körös, 316 km-es verseny végén sem született meglepetés. Az első hat, pontot érő helyet ismert pilóták foglalták el. A sorrend így alakult:

- I. Carlos Reutemann Williams FW07B Cosworth 180,74 km/h
- II. Nelson Piquet Brabham BT-Cosworth
- III. Elio De Angelis Lotus 81- Cosworth
- IV. Keke Rosberg Pittipaldi F8-Cosworth
- V. John Watson Mc Laren M29B - Cosworth
- VI. Ricardo Patrese Arrows A3-Cosworth

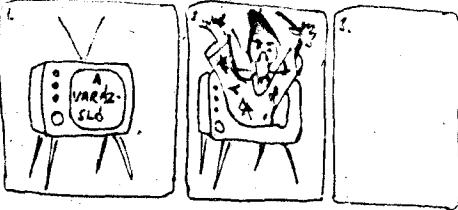
A következő, remélhetőleg izgalmasabb F-1-es versenyre március 15-én Long Beach-ben /USA/ kerül sor. Ott a teljes mezőny starthoz fog állni, és a futam a VB értékelésbe is beleszámít.

Mint már írtuk a Mercedes viszály lépett a rallye versenyzéstől, ezzel versenyautó nélkül maradt Walter Röhrl, az elmúlt év világbajnoka. A legújabb hírek szerint Röhrl az Opel-hez szerződött. A cég legújabb ászát az Ascona 400-ast próbálja majd győzelemre vezetni.

Rallye versenyzők világbajnokságának második futama a Svéd Rallye volt. Hannu Mikkola ezúttal nem engedte ki kezéből a győzelmet. Most az Audi Quattro is végig bírta a versenyt.

A varázsló

PP TUZ! TUZ! PP

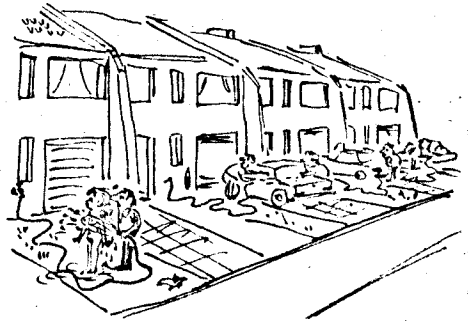
Riport a tűzvédelmi oktatásról.

Először nem akarok hinni a szememnek. Vállt vállnak vetve tolonganak a fiatalok a mozgalmi nap délutánján az Auditorium Maximum felé. Szemükben ég valami meghatározhatatlan izgalom, s látszik, ha nem rendelkeznenek ilyen magas erkölcsi alapokkal, egymást is letaposnák, csak hogy előbb érjenek a terembe és elfoglalhassák a legjobb helyeket. A hátsó sorok telnek meg először, majd az előtte lévő sorok és így tovább, az embertömeg lassan eléri a katedrát. Ha gyorsított felvételen néznénk az eseményt, felismerhetnénk, nem egyszerű tábla-irányú áramlásról van szó: miután megtelnek a padok, a diákok nem hőpölyögnek tovább feltartóztathatatlanul az előadói emelvény felé, hanem a hátsó sorok újbóli feltöltése kerül előtérbe. Ember hátán ember. Tizenöt óra. Az előadó felmegy a katedrára. Kopog, köhéccsel - egyszóval hangol. A nézőtérben nem csendesedik a zivaj. A gyerekek beszélgetnek, olvasnak, hiába, ritkán jön össze, ilyen nagy, családi, baráti kör. A beszélni vágyó ember szemében a római gladiátorok könyörgése ül, az ezerfejű Caesar hüvelykujja azonban lefelé billen, s nem ül el a zaj. Az előadó megkezdi haláltusáját. A közönségnek nem tetszik a műsor, unatkozik. Miért maradnak mégis? Néhány smasszer járkál a sorok között - pecsétetes papírt osztogatnak: név, tankör, név, tankör... Néha szemérmesen megcsóválják a fejüket, amikor valaki plusz papírt kér és "De ez az utolsó" című dorgálás közepette adnak neki.

A főnök a táblánál tovább agonizál. Tizenöt óra huszonhárom: vagy tizen felállnak és a közönség meglepett-elismerő tekintetében távoznak. A példa ragadós. Egyre többen állnak a ruhatár előtt. Az első sorokban többen az órájukat nézik, mások tüntetően elcsomagolnak. A zsvajj nő, terebélyesedik, padok csikordulnak, csapódnak. Már senki sem tudja miről beszél az az ember a tábla előtt. De már ő sem bírja soká, feladja a reménytelen küzdelmet. Háromnegyed négykor enyhe meghajlással jelzi: ennyit akart mondani. A közönség tapsol. Hálás a gyors befejezésért. Gyors öltözködés és a fiatalok váltott vállnak, vetve megindulnak a kijárat felé. Az előadó mosolyogva megy oda kollégájához, értékeli a tapsot, a diákhumort.

Én még maradok. A padok között újságdarabok, füzetből kitépett kockás lapok, rajtuk amőba. Agyamban a távolodó zsvajjjal, a gúnyos tapssal, az előadó mosolyával; gondolkodom. Ez egy sikeres előadás volt. Az előadó beszélt, a hallgatók aláírták a pecsétetes papírt. Mindenki megtette a magáét. Mindenki elégedett. /?/

Sanyi s.k.

„Ki az ördögnek van szüksége egy elkülönült, sznob, uram bocsá arisztokratikus értelmiségi rétegre? A társadalomnak nem!” írja Dorozsmai Károly „Kint a farkas, bent az egyetemista” című cikkében. Ebből a szempontból a társadalomhoz tartozónak érzem magam, és ezen az alapon sznobnak tartom azt, aki idegen szavakat feleslegesen, sőt azok értelmének ismerete nélkül, értelemzavaró módon használ. /A pontosság kedvéért: egzakt: szabatos, pontos; grafomán: beteges írásszenvedéllyel bíró személy?/ valamint nagyképűségnek tartom azt, ha valaki idézeteket használ /Shaw/ anélkül, hogy azok a mondanivaló tökéletesebb megértését segítenék.

Cserébe írnék egy másik idézetet: „A szép szavak, a tömegtályékoztatásban elsűthető hangzatos fordulatok, amit még mi, nagyon-nagyon okos egyetemisták is szívesen majmolunk.” Talán nem mindenki. Mindenesetre a fent említett cikkben van belőle elég.

Sok minden kikívánckozna még belőlem a cikk kaposán, de azt hiszem ez csak Cserkuti Gyuri cikkében írottak ismétlése lenne.

Befejezésül csak annyit, hogy igazán nem szeretném, ha ez a kritikusabb hang a jövőben bárkit is elriasztana az írástól, hiszen az újság jelenlegi színvonalának fenntartásához mindenki munkájára szükség van, és az írás is olyan jog, amivel élni lehet /kell/, de nem viszszaélni.

HA-0

A KILENCEDIK UTAS: AZ A ... FORGALMAZÓ

KÖLTYÖZÉS?

Engedtem haverjaim csábításának - és megnéztem "A nyolcadik utas"-t. Bár ne tettem volna.

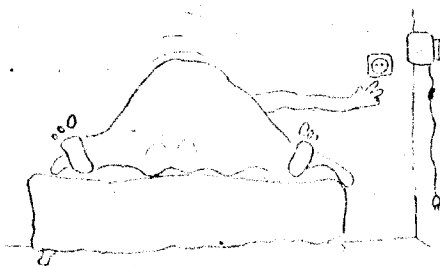
"Tudományos-fantasztikus film" - ez áll a hirdetésben. En más műfajba sorolom: a fantasztikusan primitív filmekébe. Attól lenne ez a film tudományos, pláne fantasztikus, hogy a leghatásosabb önvédelmi fegyverek benne a "lángpuska" illetve a szigony? Ha pontos adatot nem is tudok, de ezek működési elvét úgy a százévforduló táján /XIX-XX. sz./ dolgozták ki. Vagy attól, hogy az űrhajó energiaellátó és hajtó rendszere nem sokban különbözik akármelyik nagyvállalat pincéjében található csőrendszerétől? - legfeljebb a festése szebb, hogy az űrhajóról magáról, vagy az érthetetlenül túlbonyolított mérő-, vezérlő- és számítóberendezésekről már szó se essék. Mert ugye, ha meghúzzuk /minden takarékosági irányzatot figyelembe véve/ a technikai fejlődés trendvonalát /időben tartós irányzatát/, akkor illő lenne, hogy ne a múltba, /lásd: önvédelmi fegyverek/ hanem tényleg egy valamennyire elfogadható jövőbe jussunk. Ezt még az sem magyarázza, hogy amikor a filmet készítették, akkor még ennél messzebb nem lehetett látni /vesd össze az Orion űrhajó c. sorozattal, ami jó 15...20 évvel előbb készült/. Ennyit a díszletről.

Avagy mennyire sci-fi az alapötlet: "a halál", a "tökéletes organizmus", a vérszomja, a - majdnem - mindennek /kivételesen a világűr/ ellenálló lény? Úgy-ahogy. Ez sem állítja különösebb feladat elé a nézőt, mert semmit sem tud meg róla, hiszen a megsemmisítésére tett kísérletek egytől-egyig ugyanazon séma szerint zajlanak: elszakadni a csoporttól, azután lángpuskával vagy akár anélkül küzdeni a szörnyvel, majd uzsonnájává lenni. Hiába no, a tudat elég volt az embernek ahhoz, hogy kiemelkedjen az állatvilágból, de

arra majdnem kevés, hogy egy ösztönlényt legyőzzön - ez tényleg fantasztikus /mindezt fokozza még a rendelkezésre álló kezdetleges eszközkészlet /lásd előbb//. Stb.

Mindez azonban kevésbé lényeges, mint a tartalom, a mondanivaló: az "ember" által létrehozott rosszat magának az embernek kell - akármilyen nagy áldozatok árán is - legyőznie. Ó, be szép!

Ezután szeminárium következik, aki akar keresen másik cikket, most szólok.

Aki nem érti, próbálja ki

A horror filmek /ez a film is az/ a történelmi tapasztalat szerint jellegzetes korszakokban jelentek és jelennek meg - pl.: a fasizálódó Németországban stb. A hatásmechanizmus is egyértelmű: az ellenfél szörnyű és vérengző, akit minden eszközzel le kell győzni, el kell pusztítani, mert ha nem, akkor majd ő pusztít el minket. A filmek ellenfele még ismeretlen is, amely ismeretlenbe egy jól időzített pillanatban tetszőlegesen lehet behelyettesíteni... erre is van történelmi példa. Ez nem belemagyarázás, hiszen nem ez az első és utolsó ilyen film. /Vesd össze: feltételes reflexek kialakulása, kialakítása!// Ezzel vége a szemináriumnak.

Végül az igazság érdekében ismerjük el, hogy ennyi negatívum mellett a filmnek volt haszna is. Igaz, ezt nem a néző, hanem a forgalmazó tette /teszi/ zsebre.

- sz. -

Február 17-én Szabó Imre a KV érdekvédelmi felelőse, Paukovic István a kari kollégium titkára és Szilvási Csaba a stúdió vezetője felkereste Dr. Vincze Ernőt, a Műszaki és Gazdasági főigazgató helyettesét. A megbeszélésen résztvett még Kosztolányi János, a Jóléti Intézmények osztályvezetője, és Ákos András fejlesztési osztályvezető. A Bartók Béla úti kollégium felújításáról kértek tájékoztatást, és elmondták aggodalmaikat az átköltözéssel kapcsolatban.

A jelenlegi helyzet az, hogy a kar hallgatóinak át kell költözni. A felújítást már elkezdték, de még évekig eltarthat. A kollégiumban új vízes blokkokat fognak kialakítani, mivel jelenleg nagyon kevés a WC és a zuhanyzó. A fűtés csöveit is ki fogják cserélni, ami teljes gépészeti felújítást jelent. Ez azzal a következménnyel jár, hogy a kollégium egyes részeit az összes szinten ki kell üríteni. Az onnét kiköltöző hallgatók elhelyezése egyelőre még nem megoldott. A felújítási munkák természetesen azokat is érintenék, akik a szomszédos szobákban laknak, illetve az egész kollégiumban nehézséget okoznának.

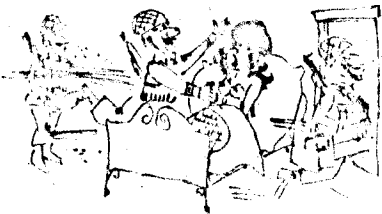
A-kollégisták képviselői kérték, hogy csak akkor költözzenek be, ha a munkálatok befejeződtek. Egy üres kollégiumban nyilván nagyobb intenzitással tudnának dolgozni az építők, és így hamarabb be lehetne fejezni a felújítást. Az állami vezetők elismerték, hogy a jelenlegi körülmények nem kielégítőek, hiszen ezért kell végrehajtani a felújítást, de a gondjainkon nem tudnak segíteni. A kollégiumi férőhelyek biztosítása nem az ő hatáskörükbe tartozik. A felújítást eredetileg is üzemelő kollégiumba tervezték. A kivitelezőkeresésnélis ehhez igazodtak. Így a jelenleg dolgozó DÉLEP nem tudná vállalni, hogy egy üres kollégiumot arányosan rövidebb idő alatt újítson fel. Olyan építőipari vállalatot találni, amelyik erre képes nehéz. /De talán nem megoldhatatlan./ (folyt a 9. oldalon)

(folyt. a 8 oldalról)

Az új Irinyi úti kollégium átadásával az egyetlen kollégiumi férőhelye nem növekedhet, ezért a városi és a Mária utcai kollégiumokat le kell adni a minisztériumnak. Az „ezresbe” a kariatok helyére főiskolások költöznek. Ez egyelőre még csak terv. Az átadásnak még nincs határideje. A minisztérium felé természetesen jelezni kell a gondokat, hiszen a férőhelyről ott döntenek. Ennek megvan a hivatalos útja, és ez sajnos időbe telik.

Az állami vezetők biztosították a kollégistákat támogatásukról. Bízunk benne, hogy ez nemcsak formalitás volt részükről.

-szerk.-

frontátvonulás

Figyelem!

Az elsőévesek kötelező 1 hónapos munkavállalása megváltható bármelyik hazai, vagy külföldi építő-táborral! Ez vonatkozik azon harmadévesekre is, akik nem jutnak ki külföldi termelési gyakorlatra. Nekik elsősorban a külföldi építő-táborokat ajánljuk!

Március 3-án minden alapszervezetben TAGGYÜLÉS lesz, melynek témája a KONGRESSZUSI LEVÉL megvitatása!!!!!!

Zárthelyik árnyékában

Megkezdődött a 1980/81-es tanév második fele. Szinte természetes, hogy a hallgatók figyelme újra a követelményrendszer felé fordul. Mielőtt a jövőbe tekintenénk, vizsgáljuk meg az elmúlt félévet a II. évi Közlekedési és Járműgépész szakos hallgatók szemével.

A GÉPIPARI TECHNOLÓGIA Tsz. két előadója a folyamatos számonkérésű szerk. any. tech. oktatása során más-más követelménnyel állt a hallgatók elé. Az első verzió, hogy pontokat adnak az egyes ZH-kra, az érdemjegyet pedig ponthatárok szabják meg. Később kiderült, hogy a ponthatárok jegyeket jelentenek. Továbbá csak a félévi vizsgajegyek megajánlásakor tudtuk meg, hogy egy elégtelen ZH egy jegyet ront, a 4 ZH alapján számított átlagon. Csekély vigasz, hogy az elégtelen ZH-t a vizsgaidőszakban javítani lehetett. Véleményünk szerint időt, fáradságot takarított volna meg a tanszék, ha egy egységes követelményrendszert ismertet már a félév elején a hallgatók számára. MATEMATIKA TSZ.: a sikertelen ZH egyszer pótolható. Tehát az „egyszeri diák” két alkalommal kísérhet meg eleget tenni a követelményeknek. Ám ha valaki az első ZH-ról igazoltan távol volt, és a pót ZH-ja nem sikerült, már nincs lehetősége újabb, második pótlásra. Miért kell hátrányos helyzetbe hozni egy olyan hallgatót, akinek épp elég problémát jelent a betegsége alatti előadások pótlása? Javasoljuk felülvizsgálni a tanszéki követelményrendszer ezen pontját. NYELVI INTÉZET: az első félév első óráján kiemelte, hogy az első, félévről orosz ZH-n, amely eldönti, ki kerül haladó, közép... stb. csoportba, nem érdemes lazítani, mert a gyengébb csoportokban a 4-ért is meg kell küzdeni. Véleményünk szerint ennek ellenkezője történik. Egy haladó csoportban az orosz nyelvi verseny II. helyezette csak a szereplésének köszönheti a jelesét. Ezzel nem a nyelvi verseny II. helyezetteinek gyenge tudását szeretnénk bizonygatni, hanem azt, hogy gyengébb csoportokban néhol jóval alacsonyabb követelményeket

támasztanak az intézet oktatói. Következtetésünk: az oktatók osztályozási rendszere erősen szubjektív.

A járműgépész szakon a zárthelyik eloszlása jelentette a fő problémát. Az utolsó héten a hallgatók /nem számítva a pót ZH-kat/, 3 ZH-t írtak, mindezt azért, mert a matematika tanszék a második beszámolót áthelyezte az utolsó oktatási hétre. Véleményünk szerint kívánatos lenne, ha az utolsó héten csak pót ZH-k lennének /persze nem az összes tárgyból/. Ezzel kapcsolatban felmerül a kérdés: mi célt szolgál az utolsó két-három héten íratott ZH olyan tárgyakból, amelyekből vizsgálni vagy szigorlatozni kell? Ebből adódik a következő kérdés: ha elfogadjuk, hogy az előbb említett tantárgyakból nem célszerű az utolsó hetekben ZH-t íratni, akkor ezzel megkérdőjelezzük azt is, érdemes-e 2 ZH minimum elégséges jegyét félévközi követelménynek tekinteni, vagy elég lenne egy is /mint van rá példa/. Célszerűnek látszana a tanszéki követelményeknek ilyen szempontból történő felülvizsgálata, hiszen a vizsgán általában kiderül, ki nem üti meg az elégséges szintet.

Helyesnek tartanánk, ha a folyamatos számonkérés közel egységes alapelvekre épülne a karon. Nézzük a jövőt. Tömören: a múlt év elemzésénél említett problémák idén is változatlanul megmaradnak, tehát újra felsorolhatnánk. Továbbá már most látható, hogy a járműgépészeknél a szerkezeti anyagok technológiájának számonkérése aránytalan lesz, mivel az 5. héten kezdődő Filozófia helyett többször is e tárgyból lesz óránk. Így az első ZH anyaga 16, a második és a harmadik 8, míg az utolsó 6 előadás. Szükségesnek tartjuk hangsúlyozni, hogy nem a követelményrendszer erősségét, hanem elosztását kifogásoljuk, melyet véleményünk szerint jobban is meg lehetett volna oldani, úgy, hogy a hallgatók nyugodtabban, kipihentebben vághassanak neki a vizsgaidőszaknak.

Z&Z

KÖZHIR

KOLOZSVÁRON JÁRTAM II.

FILHAR

Ha valaki külföldön jár, és szeretné, ha az ország kulturális életét minél jobban megismerhetné, elég nehéz helyzetben van. Hiszen a legtöbb nép színházi- és hangversenyhagyományai megkövetelik, hogy a néző frissenvasaltan, elegánsan hódoljon a műszo követelnek. Hogy ez jó, vagy rossz szokás, nem tudom. Mindenesetre Kolozsvár kivétel; ennek köszönhető, hogy komolyabb ruhatár nélkül is több koncertet, illetve színházi előadást láthattam az ott töltött egy hét alatt.

A kolozsvári Magyar Színház és Opera épülete a városközpont északnyugati részén áll. Eredetileg szabadtéri színpad volt, talán ezért gyengébb a terem akusztikája, mint kellene. A Nyitott ablak c. vígjátékot láttam a társulat előadásában, miután 30 lej határsára - a telház ellenére - mégis csak bemehettem. Bátran állíthatom, semmivel sem volt rosszabb a színvonal, mint az itthoni átlag. A közönség viszont teljesen eltört a hazaitól: rengeteg néni és bácsi csiszmán, hétköznapi népviseletben bátran közbetapsolt, ha tetszett egy poén. Ez, ugye, itthon nem jellemző... Vendéglátóm szerint egyébként a komolyabb témájú daraboknál más a helyzet.

Kolozsváron egyébként bábszínház is működik, hetenként 2-3 fel-lépéssel. Ottjártamkor éppen Shakespeare: Szentivánéji álom c. művét újították fel, ezzel debütált az új rendező. /Hellesleg a pesti bábszínház is műsorán tartja ezt a darabot/. Nagyon tetszett az előadás, érdekes volt a színészi és bábjátékosi munka "együttese". A társulat egyik díszlettervezője Botár Edit festőművész. Műveit Európán kívül is több helyen bemutatták már. Legutóbb Stuttgart. Kedvenc témája Kolozsvár és környéke. Nagyon hangulatos, jellegzetes képek tanúskodnak erről. Főleg vízfestékekkel dolgozik, de műtermében kiderült: mostanában az olajtechnikával kísérletezik. Egy-

szer talán majd Magyarországon is láthatjuk alkotásait...

Ha már a képzőművészetnél tartunk: egy iparművészeti kiállítás-nom nem sajnáltam, hogy hiányoznak a magyar nyelvű feliratok. Ti. valószínűleg ez sem segített volna az újabb irányzatok mintadarabjainak megértésében. Persze néhány érdekes és értékes mű itt is akadt.

Most pedig néhány szó a zenéről. Szerencsés véletlenek folytán megismerkedhettem egy középkori zenét játszó együttes, a Musica Antiqua tagjaival, het magyar és egy román zenetanárral, akik valamennyien Kolozsváron tanítanak. Vezetőjük a Román Állami Opera fuvolása. Repertoárjuk igen gazdag: Pietro Bono /10 évig Mátyás udvari zenekaranak vezetője volt/, illetve angol kortársainak művei mellett műsorukon szerepel pl. a Vietorisz Tabulatura több darabja is. Hangversenyen nem hallottam őket, csupán két próbán, de így még érdekesebb volt.

A Kolozsvári Filharmonia zenekara általában hetente koncertezik, gyakran külföldi szolistákkal. Európa hangversenytermeinek rendszeres vendégei, de jártak már Iránban is. Két előadást láthattam - hallhattam: az egyiket három főiskolai hallgató játszott egy-egy versenyművet. A másikat - Rudolf Kerer zongoraestjét - két nappal a koncert előtt hirdették meg. Ennek ellenére telt ház volt, a kolozsváriak /akár csak a pesti közönség/ is régi ismerősként köszönthették a világhírű művészt, aki Beethoven talán legjobb "tolmácsa" jelenleg. Előadása egyik legnagyobb zenei élményem.

Remélem, sikerült képet adnom Kolozsvár művészeti életéről, mely példaként állhat akármelyik hazai városunk előtt. Nyugodt lelkiismerettel ajánlom bárkinek: ha arra jár, ellenőrizzen le! És talán ő is egy könyvcímet fog majd idézni: Szép város Kolozsvár!

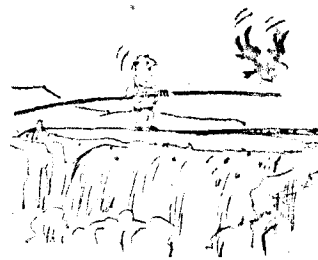
Cserkúti György

-Hogy hívják a bolond indiánt?
-Golyóstoll.

X

-Mi a különbség a Piko-vonat és a női mell között?

-Semmi, mert mindkettőt kisgyerekek számára találták ki és mégis felnőttek játszanak vele.

ÉPÍTŐTÁBOR

Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatták, hogy az építőtáborozás iránt egyre kisebb az érdeklődés. Az Egyetemi Bizottság az okokat elemezve arra a megállapításra jutott, hogy a hagyományos építőipari és mezőgazdasági tábor helyett új formákat - új tartalommal kell keresni. Az építőtábori mozgalmat fent kell tartani, mert a társadalomban vannak olyan megoldatlan problémák, amelyek jelenleg periferián vannak, de fontosak és jelenleg sem erő, sem pénz nem jut a megoldásukra. Ezek felvállalása politikailag fontos ügy. /Periferián lévő területek pl.: táj- és környezetvédelem, műemlékvédelem, egészségügy, szociális problémák stb./

Az alábbiakban ismertetjük azokat a lehetséges munkákat, táborhelyeket, amelyeket a fenti szempontok szerint választottunk ki. Ezekre a számunkra új táborhelyeken kis létszámú csoportok munkájára van szükség.

(folyt. a 11. oldalon)